

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: Hanover Asset Management, investiční společnost, a.s., IČ: 27927814, se sídlem v Praze 1, Malé náměstí 144/1, zast. JUDr. Danielem Volopichem, advokátem se sídlem v Plzni, Vlastina 23, proti žalovanému: Česká národní banka, se sídlem v Praze 1, Na příkopě 28, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 24.5.2012, čj. 2012/1496/110,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2012, čj. 201/1692/570. Ve správním řízení bylo žalobci odňato povolení k činnosti investiční společnosti podle ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona č. 189/2004 Sb., o kolektivním investování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o kolektivním investování“), a zároveň byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále bylo žalobci odňato povolení k vytvoření Allegro, otevřený podílový fond Hanover Asset Management, investiční společnost, a.s., podle ust. § 114 odst. 3 zákona o kolektivním investování. Zároveň bylo řízení v části zastaveno (k této části správního rozhodnutí žalobní body nesměřují).

Žalobce napadl správní rozhodnutí v celém rozsahu domáhaje se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (ve vztahu k prvostupňovému správnímu rozhodnutí napadá pouze tu jeho část výroku, která se netýká zastavení správního řízení). V žalobě uvedl tyto žalobní body, jimiž je soud vázán a v jejichž rozsahu rozhodnutí i předchozí řízení přezkoumává.

Konkrétní obsah žalobních bodů je víceméně zopakováním argumentace, kterou žalobce uváděl ve správním řízení. V první části žalobních bodů uvádí svůj názor, že pro odnětí povolení k činnosti investiční společnosti nebyly splněny zákonné podmínky. Předpokladem pro takový postup je jedna mimořádná závažnost pochybení investiční společnosti a jedna naléhavý zájem na ochraně práv investorů. V této věci nebyl vymezen okruh investorů, jejichž zájem by byl existencí žalobce ohrožen, přičemž poukázal na to, že fond Allegro je speciálním fondem kvalifikovaných investorů, který měl v době porušení právních povinností pouze jediného investora podle ust. § 56 odst. 1 písm. p) zákona o kolektivním investování, a touto osobou byl kvalifikovaný investor, který má dostatečné zkušenosti s obchodováním s cennými papíry, a který se svým prohlášením zřiká práva na zvýšenou ochranu, jež by byla jinak zaručena nekvalifikovaným investorům. Tímto investorem v dané věci byl A. F., při jednání měl žalobce jednat ve shodě s tímto investorem, proto nelze hovořit o poškození zájmu takového investora. Podle názoru žalobce nelze ani chránit investora ve vztahu k současnému podílníku podílového fondu Allegro, který podíl odkoupil od A. F. (společnost MAXIMA pojišťovna, a.s.), která je rovněž kvalifikovaným investorem. Podle názoru žalobce tyto skutečnosti žalovaný vykládá tendenčně v jeho neprospěch. I tento investor hodlal činnost fondu ukončit, nelze tak hovořit ani o ochraně případných budoucích investorů; podle názoru žalobce by tak k jejich ochraně postačilo odnětí povolení k činnosti daného fondu. Žalobce pak nesouhlasil s tím, že by svou činností ohrožoval podstatu kolektivního investování a ostatní investory na trhu, neboť ty nejsou nijak konkretizováni, není odůvodněn ani preventivní účinek takového rozhodnutí, čímž by výklad právní normy byl příliš rozšiřující a v rozporu se zásadou legality.

Ve druhé části žalobních bodů žalobce namítá, že nebyla zdůvodněna nezbytnost opatření podle ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování, když ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí nejsou uvedeny žádné důkazy o nezbytnosti opatření ve vztahu k ochraně investorů. Žalovaný uvedl, že zjistil z výpovědi žalobce, že plánoval ukončit činnost fondu Allegro, a že tedy fondu bude uzavřen, tedy nedošlo k jeho znehodnocení ani újmě podílníka, což je podle názoru žalobce v rozporu s naplněním podmínky odnětí povolení k činnosti. Uvedl dále, že při naplňování podílových fondů běžně v první fázi dochází k tomu, že investice jsou výrazně koncentrovány, není tak důvod, proč by vůči žalobci měl být aplikován přísnější režim, než vůči ostatním investičním společnostem. V průběhu rok a půl trvajícího správního řízení žalovaný neuložil jinou sankci, aby ochránil investory, žalovaný byl při tomto řízení nečinný a vedl jej neúměrně dlouho.

Ve třetí části žalobních bodů žalobce vytýká zmatečnost odůvodnění výroku pod bodem I. prvostupňového správního rozhodnutí, když výrok je odůvodněn odkazem na ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování, v odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že podmínky pro odnětí byly posuzovány komplexně a odkázal rovněž na ust. § 114 odst. 2 písm. e) tohoto zákona, aniž by pro porušení tohoto ustanovení bylo zahájeno řízení, proto se k němu žalobce nemohl vyjádřit. Podle názoru žalobce rozhodnutí postrádá odůvodnění vztahující se k uplatnění opatření podle ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování, když je možné využít i řadu jiných opatření, než je odnětí povolení.

Ve čtvrté části žalobních bodů žalobce tvrdí, že odůvodnění je v rozporu se zákonem a že v řízení byla u žalobce porušena práva na obhajobu. Nesouhlasí s tím, že v odůvodnění jako důvod pro uplatnění sankce je hodnocení vysvětlení transakce a vlastnické struktury, resp. oddělitelnosti jednání žalobce od jeho vedoucích osob, což považuje za vykročení z mezí správního uvážení. Napadal závěr, že sám dne 15.4.2011 poskytl nepravdivou informaci o tom, že na účtu fondu byla najednou shromážděna celá částka vkladu investora, přičemž takové tvrzení ve vyjádření žalobce obsaženo není. Uvádí dále, že je jeho právem se k věci vyjadřovat a nemůže být sankcionován za využití tohoto práva. Nesouhlasí pak dále s tím, že k odnětí povolení došlo na základě transakce a ohrožení investorů, když v rozhodnutí prvního stupně jsou důvody pro odnětí hodnoceny komplexně, a to i pro skutky, pro něž bylo řízení zastaveno.

V páté části žalobních bodů žalobce uvádí, že podle jeho názoru je opatření nepřiměřené (ve vztahu k odnětí povolení působit jako investiční společnost). Poukazuje na to, že ze strany investorů ani orgánu dohledu nebyly vznášeny žádné výtky s ohledem na žalobcem obhospodařované další fondy (HOYA UIF a Convenio UIF), přitom jde o fondy daleko větší, pochybení bylo shledáno pouze ve vztahu k fondu Allegro. Žalobce znovu sumarizuje předchozí body a uvádí, že pochybením nevznikla a nemohla vzniknout nikomu škoda, a ni nebyly poškozeny zájmy podílníka či jiných investorů. Při posuzování společenské nebezpečnosti je žalovaný povinen posuzovat veškeré okolnosti případu, včetně jeho důsledků, tedy i způsobení škody, což je nezbytné pro posouzení přiměřenosti uložené sankce. Pokud se žalovaný touto otázkou nezabýval, pak nemá úvaha o závažnosti deliktu a přiměřenosti sankce oporu ve spise, přičemž nebyl proveden důkaz k míře ohrožení investorů. Znovu uvádí, že zákon o kolektivním investování zná řadu dalších sankcí (uložení pokut, jiná opatření), která nebyla v případě žalobce vzata v úvahu, a znovu uvádí, že podle jeho názoru postačilo odnětí povolení k vytvoření fondu Allegro.

V šesté části žalobních bodů žalobce namítá, že správní orgán dostatečně nezjistil skutečný stav věci a neprovedl navržené důkazy; konkrétně uvádí, že k existenci dohody mezi žalobcem, A. F. a I. H. musí provést důkaz výsledkem účastníků dohody, a uvádí, že správní orgán prvního stupně předsedu představenstva žalobce telefonicky informoval o tom, že výslech těchto osob bude proveden. Nesouhlasí dále se závěrem, že A. F. zjevně nedisponoval finančními prostředky ve výši 53.300.000,- Kč, když tuto otázku správní orgán prvního stupně vznesl bez provedení jakéhokoliv důkazu, když žalobce argumentoval, že tato osoba je bonitní, stejně jako společnosti B-Efekt a.s. a MAXIMA Pojišťovna, a.s. Uvádí, že správní orgán prvního stupně dezinterpretuje jeho vyjádření, přičemž poukazuje na bod 49 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že v požadovaném termínu byl fond naplněn nad zákonnou mez vlastního kapitálu, ať by se tak stalo najednou nebo po částech, výsledkem bylo naplnění fondu, o něm takto účtoval, výše nebyla nikdy zpochybněna.

V sedmé části žalobních bodů uvádí, že správní orgán v rozhodnutí prvního stupně konstatoval existenci a průkaznosti doprovodných protiprávních jednání žalobce v odůvodnění výroku III. (kterým bylo správní řízení částečně zastaveno), ačkoliv tato jednání nebyla žalobci nijak prokázána, a správní orgán je považuje za doprovodná a odůvodňuje jimi výši sankce.

V osmé části žalobních bodů žalobce uvedl, že v průběhu řízení vznesl námitku podjatosti ve vztahu k pracovníku žalovaného, který zpracoval informaci pro společnost MAXIMA pojišťovna a.s. ze dne 22.11.2010, v odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že správní orgán ji nevyhodnotil jako námitku podjatosti, ale jako námitku určité

předpojatosti a vypořádal se s ním žalovaný v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí. Podle názoru žalobce tak o této jeho námitce nebylo řádně rozhodnuto, a současně podle jeho názoru došlo k prolomení zásady presumpce nevinu a povinnosti mlčenlivosti. Podle názoru žalobce je tak řízení zatíženo procesní vadou, která má za následek vydání nesprávného rozhodnutí ve věci.

V deváté části žalobních bodů žalobce namítá, že nebyla splněna zásada legitimního očekávání, neboť zákon žádným způsobem neomezuje způsob naplnění požadavku vlastního kapitálu podílového fondu podle ust. § 70 odst. 2 zákona o kolektivním investování, a to ani ve vztahu k formě splácení, ani ve vztahu k výši prostředků. Podle názoru žalobce není na místě spekulace správního orgánu, že žalobce mohl kupní cenu za nakoupené akcie společnosti B-Efekt a.s. splatit později, či později uzavřít smlouvu o investici těchto akcií, čímž měl porušit ust. § 6 odst. 1 zákona o kolektivním investování. Uvádí, že sám správní orgán při popisu transakce uvádí, že peněžní prostředky byly fondu poskytnuty, eventuální pozdější provádění zápočtu vzájemných pohledávek, je postupem legálním, navíc k němu nedošlo. Žalobci zákon nezakazuje, aby z fondu investoval ještě před dosažením zákonem dané limitní částky, a vydání podílových listů je svázáno nikoliv s dosažením limitní částky nebo složením celého vkladu investora, ale se složením vždy té části, jež odpovídá hodnotě vydávaných podílových listů. Tento postup není jako závadný hodnocen ani v metodických postupech žalovaného, pokud se s ním žalovaný v minulosti setkal, měl informovat o tom, že takový postup považuje za závažný.

V desáté části žalobních bodů žalobce uvádí, že ve výroku je popsán v prvostupňovém správním rozhodnutí způsobem, že žalobce namítá, že se skutek nestal, v odůvodnění je pak podle názoru žalobce jednání popsáno odlišně, když je uveden seznam peněžních transakcí, jež proběhly na účtu Allegro a z nichž vyplývá, že investor A. F. složil v několika splátkách na účel plnou hodnotu vkladu odpovídající hodnotě podílových listů, jež mu byly následně vydány.

V jedenácté části žalobních bodů žalobce napadá odůvodnění výroku II. prvostupňového správního rozhodnutí o odnětí povolení k vytvoření fondu Allegro, když nesouhlasí s tím, že se nemusí jednat o nutný následek odnětí povolení k činnosti, když žalovaný má k dispozici jiné prostředky, jak ochránit zájem investorů; žalobce uvádí svůj názor, že žalovaný měl nejprve odejmout povolení fondu a teprve potom se zabývat odnětím povolení investiční společnosti. Namítá, že nedošlo k dohodě s jediným podílníkem fondu a likvidaci fondu nenavrl, správní orgán byl pouze informován o snahách žalobce řešit nastalou situaci. V době vydání rozhodnutí neměl fond Allegro jediného podílníka, nýbrž 3 podílníky, tato skutečnost nebyla vzata v úvahu.

V dvanácté části žalobních bodů žalobce uváděl, že nesouhlasí s tím, že správní orgány jako nepodstatné odmítly další námitky, když některé z nich vyložil proti smyslu podání žalobce. Uvádí, že nesouhlasí s tím, že by usiloval o získání důkazu o připsání peněžních prostředků na účel fondu kolektivního investování pro případ kontroly ze strany depozitáře nebo správního orgánu, naopak podle jeho názoru bylo zjevné, že uvedenou transakci považoval za v souladu se zákonem, a neměl motivaci pořizovat si důkazy pro případ kontroly. Podle svého názoru jednal transparentně a výpisy z účtu z bankovního účtu fondu Allegro předložil před zahájením správního řízení. Uvádí, že nebyl obeznámen se stavem či zůstatky na účtu I. H. Nesouhlasí s hodnocením erudice Ing. P. P. ve vztahu k internetovému bankovníctví, a že v době, kdy působil jako ředitel Plzeňské banky, ještě internetové bankovníctví neexistovalo. Podle názoru žalobce pokud jde o námitku analogie

nabytí majetku investičním fondem, žalovaný zkreslil jeho argumentaci, žalobce se nikdy nedomníval, že pro podílový fond platí stejná pravidla nabývání majetku jako pro fond investiční. Účelem a smyslem kolektivního investování je shromažďování peněžních prostředků, přičemž podle názoru žalobce u většiny investičních fondů kvalifikovaných investorů k tomuto postupu nedochází. Dále uvádí, že zákon žádný minimální počet podílníků nestanovil a nesankcionoval stav, kdy fond měl pouze jediného podílníka, závěr žalovaného, že nelze jednočlenný otevřený fond považovat za fond kolektivního investování nemá oporu v zákoně.

Ve třinácté části žalobních bodů uvádí, že byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení, neboť bankovní rada žalovaného vydala rozhodnutí, jež bylo v rozporu s doporučením rozkladové komise.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhoval žalobu zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově ve vyjádření uvádí téže důvody, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž i odkazuje. K podmínkám odnětí povolení poukazuje na str. 3 až 7, kde podrobně rozebírá důvody pro odnětí povolení, vypořádal i námitku týkající se okruhu investorů, znovu poukazuje na to, že zákon rozlišuje podílníky a investory, poukázal na to, že zákon kvalifikované investory nezabývá úplné ochrany, pro všechny otevřené podílové fondy pak platí stejná základní pravidla, v odůvodnění napadeného rozhodnutí pak je poukázáno na některá dílčí pochybení v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, a vždy se zabýval tím, jaký vliv taková pochybení mají vliv na toto rozhodnutí. Ohledně přiměřenosti přijatého opatření a ke skutkovým zjištěním mj. uvedl, že v odůvodnění uvedl dostatek důvodů pro toto rozhodnutí, poukázal na závažnost protiprávního jednání a sní související mírou ohrožení investorů, není přitom podstatné, kolik fondů žalobce obhospodařoval. Délka správního řízení odpovídá skutkové složitosti věci a podílel se na ni i žalobce žádostmi o prodloužení lhůty k vyjádření a doplňováním rozkladu po nahlížení do spisu, žalovaný se rovněž vypořádal s návrhy na doplnění dokazování, v podkladech není zmínka o tom, že by žalobce navrhoval výslech svědka A. F. a JUDr. I. H. Provedení těchto výslechů by nebylo potřebné, neboť tímto úkonem by nebyly zjištěny skutečnosti podstatné, které byly zjištěny spolehlivě ostatními důkazy (majetkové situace A. F., hodnota akcií společnosti B-efekt a.s.). Ohledně doprovodných jednání žalobce odkázal žalovaný na str. 8 a 9 odůvodnění, k podjatosti na str. 9 napadeného rozhodnutí, k legitimnímu očekávání žalobce na zákonné podmínky zákona o kolektivním investování (podílové listy mohou být vydávány pouze proti peněžitému plnění). Vymezení skutku je dostatečně uvedeno v odůvodnění, ve výroku pak faktický popis skutku, nikoliv jednání předstírané investiční společností. Odůvodnění správního rozhodnutí obsahuje všechny skutečnosti, k odnětí povolení k vytvoření otevřeného podílového fondu Allegro je v něm uvedeno, že nelze dodatečně legalizovat fond, jehož majetek byl shromážděn v rozporu se zákonem. Rovněž nesouhlasil žalovaný s ostatními žalobními body, které rozebral na str. 11 a 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ohledně zásady dvojinstančnosti uvedl, že rozkladová komise nevznesla výhrady proti podstatným skutkovým zjištěním a právním závěrům, ale proti úplnosti odůvodnění odnětí povolení, přičemž bankovní rada dospěla k závěru, že tyto nedostatky nejsou tak zásadní, aby je nebylo možné odstranit v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali. Soud nevyhověl žádosti právního zástupce žalobce o odročení ústního jednání z důvodu lhůty pro prostudování spisu, neboť ústní jednání bylo nařízeno dne 2.3.2016 na den 10.5.2016, žalobce tak měl dostatek času (přes dva měsíce), aby se případně na něj připravil. Skutečnost, že původní zástupce žalobce žalobci vypověděl plnou moc, přičemž byl s ohledem na tuto

skutečnost předvolán k ústnímu jednání žalobce, který si zástupcem zvolil advokáta zhruba jeden týden před konáním tohoto ústního jednání, podle názoru soudu nemůže být důvodem pro odročení jednání, neboť žalobce měl dostatek času na přípravu jednání a je pouze na jeho rozhodnutí, jak a zda bude nadále v řízení zastupován; pokud se žalobce rozhodl tak, že bude zastoupen novým právním zástupcem, měl pro toto své rozhodnutí dostatek času, aby jej případně učinil dříve. Podle názoru soudu tak k odročení jednání nebyl důvod a této žádosti tak nevyhověl a ve věci samé jednal a rozhodl.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti (ve vztahu k uplatněným žalobním bodům). Rozhodnutím ze dne 23.2.2012, č.j. 2012/1692/570, sp. zn. Sp/2011/21/573 (prvostupňové správní rozhodnutí) bylo výrokem I. žalobci odňato povolení k činnosti investiční společnosti podle ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování za porušení povinnosti podle ust. § 75 odst. 1 zákona o kolektivním investování ve znění účinném do 14.7.2011 ve spojení s ust. § 6 odst. 1 a § 11 odst. 3 tohoto zákona, a to za skutek, jehož se žalobce dopustil tím, že vydal jako obhospodařovatel otevřeného podílového fondu kolektivního investování Allegro, otevřený podílový fond Hanover Asset Management, investiční společnost, a.s. dne 9.6.2010 celkem 51.300.000 ks podílových listů tohoto fondu kolektivního investování A. F. proti převodu akcií společnosti B-Efekt a.s. Výrokem II. bylo žalobci podle ust. § 114 odst. 3 zákona o kolektivním investování odňato povolení k vytvoření Allegro, otevřený podílový fond Hanover Asset Management, investiční společnost, a.s. Výrokem III. bylo správní řízení zastaveno (do této části nemíří žalobní body), a konečně výrokem IV. bylo žalobci uloženo zaplatit paušální částkou náklady řízení (rovněž do této části správního řízení nemíří žalobní body). V odůvodnění tohoto prvostupňového správního rozhodnutí je ve vztahu k předmětu tohoto soudního řízení uvedeno, že dne 4. 6. 2010 proběhla mezi účty Mgr. Ing. H. zastupujícího A. F. a účtem vedeným pro OPF Allegro série protisměrných transakcí, které podle vyjádření účastníka řízení představovaly úhradu kupní ceny za podílové listy ze strany A. F. a úhradu kupní ceny za akcie společnosti B-Efekt a.s. ze strany OPF Allegro. Celková bilance operace byla taková, že A. F. do transakce vstoupil s akciemi společnosti B-Efekt a.s. v hodnotě 51 300 000 Kč a peněžitou částkou cca 6 500 00,- Kč. OPF do transakce vstupoval s podílovými listy v hodnotě 53 300 000,- Kč. Po ukončení transakce zůstala A. F. částka 4 500 000,- Kč a podílové listy OPF Allegro v hodnotě 53 300 000,- Kč. OPF Allegro měl ve svém majetku po ukončení transakce akcie společnosti B-Efekt a.s. v hodnotě 51 300 000,- Kč a 2 000 000,- Kč v penězích na účtu. Faktickým výsledkem operace tedy bylo převedení akcií společnosti B-Efekt a.s. a částky 2 000 000,-Kč do majetku OPF Allegro A. F. Tímto jednáním účastník řízení OPF Allegro porušil ust. § 75 odst. 1 písm. a) zákona o kolektivním investování ve spojení s ust. § 6 odst. 1 a ust. 11 odst. 3 téhož zákona ve znění účinném do 14. července 2011, když vydal 51 300 000 ks podílových listů OPF Allegro v nominální hodnotě 51 300 000 Kč proti převodu akcií společnosti B-Efekt a.s. (nikoliv proti peněžitému plnění) do majetku tohoto fondu kolektivního investování. Toto porušení zákona o kolektivním investování a způsob, jakým k němu došlo, shledává správní orgán za natolik závažný, že v kontextu stávající vlastnické struktury účastníka řízení dospěl k závěru, že v jeho případě není pro futuro dána záruka plnění povinností upravených v ust. § 74 zákona o kolektivním investování a jsou tak naplněny podmínky pro postup dle ust. § 114 odst. 2 písm. b) téhož zákona k odejmutí odnětí povolení k činnosti investiční společnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad.

Dne 24.5.2012 vydala Bankovní rada České národní banky (dále jen „žalovaný“) jakožto orgán odvolací rozhodnutí č.j. 2012/1496/110, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a

potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2012, č.j. 2012/1692/570, sp. zn. Sp/2011/21/573. Žalovaný uzavřel, že prvostupňový orgán netrpí vadami, které by způsobily nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí. Poté přistoupil k tomu, že se vypořádal se všemi námitkami žalobce, avšak soud níže uvede ty nejpodstatnější, které mohly mít zjevně vliv na zákonnost rozhodnutí.

S námitkou žalobce, že „OPF Allegro byl speciálním fondem kvalifikovaných investorů, který měl v době zkoumaného porušení povinností pouze jediného investora...“ s nímž jednal (stejně jako s novým investorem) ve vzájemné shodě, takže „tedy nemohl nijak ohrozit jeho zájem“, se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal tak, že přestože je OPF Allegro otevřeným speciálním fondem kvalifikovaných investorů a nabídka jeho podílových listů je proto omezena, neznamená to, že pro způsob jeho obhospodařování přestávají platit základní pravidla kolektivního investování. Investiční společnost totiž nesmí vydáváním podílových listů do majetku fondu získávat jiná aktiva než peněžní prostředky. Shromáždění peněžních prostředků má investiční společnosti posloužit k tomu, že aby před pořízením jiného majetku zvažila, jaké má k dispozici zdroje, jaká je jejich alokace, a to ve vztahu ke konkrétním investičním cílům uvedených ve statutu podílového fondu. Důsledkem postupu účastníka řízení v posuzovaném případě bylo prakticky okamžité vyloučení možnosti rozložení rizika investic. Dalším závažným důsledkem bylo omezení kontrolní úlohy depozitáře. V podmínkách transakce provedené účastníkem řízení lze důvodně pochybovat, že OPF Allegro měl sloužit ke kolektivnímu investování. Účastník řízení jednal evidentně pod tlakem hrozby, že bude zrušen pro nesplnění podmínky dosažení minimální hranice vlastního kapitálu. Svým jednáním chtěl vědomě vytvořit dojem životaschopnosti a tím alespoň elementární atraktivitu tohoto podílového fondu pro další investory. Není proto významný počet původních investorů, ani skutečnost, že investor jednal po dohodě s investiční společností. Významná je skutečnost, že OPF je fondem otevřeným, což předpokládá, že podílové listy budou dalším investorům nabízeny a prodávány. S tímto záměrem byl OPF Allegro vytvořen a provozován. Tito investoři, přestože se jedná o kvalifikované investory, mají legitimní očekávání, že fondy kolektivního investování jsou zakládány a obhospodařovány alespoň podle minimálních standardů. Skutečnost, že nebyl ohrožen zájem podílníků OPF Allegro, lze přičítat spíše neobvykle kooperativnímu uspořádání a těsným vazbám mezi novým a původním podílníkem, který je akcionářem nového podílníka, a které nezaručují, že by se jinému, skutečně nezávislému investorovi dostalo srovnatelného zacházení. Okruh investorů nadto nelze zužovat na konkrétní investory OPF Allegro, neboť zákon důsledně rozlišuje podílníka podílového fondu a investora. Investorem je podle ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování je třeba rozumět rovněž potencionální zájemce o služby investiční společnosti. Právě tyto osoby pak může ohrožovat investiční společnost, která neskýtá záruku, že obhospodařování majetku prování s odbornou péčí. Pokud se týká argumentu, že účastník řízení plánoval ukončení činnosti OPF Allegro, tak žalovaný nemůže ponechat bez povšimnutí, že nekonzistentnost námitek účastníka řízení, který na jedné straně poukazuje na svůj záměr ukončit činnost OPF Allegro a současně se pozastavuje nad tím, že mu prvostupňový orgán odejmul povolení k jeho vytvoření a argumentem, že obhospodařování OPF Allegro mělo být převedeno na jinou investiční společnost.

K námitce žalobce, že „kromě OPF Allegro obhospodařuje ještě další investiční společnosti, které jsou větší, a vůči způsobu jejich obhospodařování nebyly správním orgánem nikdy vzneseny žádné výhrady“, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pro volbu druhu opatření ukládaného účastníkovi řízení není podstatný počet fondů obhospodařovaných účastníkem řízení, ani skutečnost, že v činnosti účastníka řízení doposud

nebyly zjištěny žádné výhrady. Podstatným faktorem pro uložení opatření spočívajícího v odejmutí povolení je závažnost zjištěných nedostatků a s tím související předpokládaná míra ohrožení investorů. Totéž platí pro posouzení, zda jednáním účastníka řízení vznikla škoda. Vzhledem k tomu, že opatření spočívající v odejmutí povolení bylo vydáno podle ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování, konkrétně jako nezbytné opatření v zájmu ochrany investorů, je jeho podstatným prvkem preventivní účinek. Cílem opatření tedy není vyčkávat, až investiční společnost svoji činností skutečnou škodu způsobí, ale eliminovat rizika, která mohou být příčinou pozdějšího vzniku škody, a tím jejímu vzniku předcházet. Provádění důkazů týkajících se škody proto nebylo nezbytné.

S námitkou žalobce, že „v odůvodnění výroku III. napadeného rozhodnutí se konstatují doprovodná jednání, o nichž bylo správní řízení zastaveno“, přičemž „však správní orgán prvního stupně vzal toto v úvahu při ukládání sankce“, se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal tak, že prvostupňový orgán odejmutí povolení odůvodnil především ve vztahu k jednání uvedenému ve výroku napadeného rozhodnutí. Nad rámec výroku napadeného rozhodnutí se zabýval pouze ovládající strukturou účastníka řízení (viz. blíže bod 1. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Žalovaný nezjistil, že by prvostupňový orgán zahrnul do svých úvah o závažnosti protiprávního jednání skutky, o kterých řízení zastavil. Prvostupňový orgán naopak výslovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že nespátňuje smysl v ukládání opatření či sankcí za méně závažná jednání, o kterých bylo správní řízení zastaveno.

K námitce žalobce, že „považuje odejmutí povolení k vytvoření OPF Allegro za nedůvodné“, přičemž prvostupňový orgán „měl k dispozici jiná opatření“, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že hlavním důvodem pro odejmutí povolení byla averze prvostupňového orgánu k případné následné legalizaci způsobu, jakým byl shromážděn majetek do OPF Allegro a jakým byly v počátku jeho existence vydány podílové listy, pokud by došlo k jeho převodu do obhospodařování jiné investiční společnosti. Prvostupňový orgán se tedy možností převodu obhospodařování OPF Allegro na jinou investiční společnost, avšak z důvodů souvisejících s podílovým fondem správně rozhodl o odejmutí povolení.

S námitkou žalobce, že „účelem kolektivního investování je shromažďování peněžních prostředků, přičemž podle jeho názoru u většiny fondů kvalifikovaných investorů k tomu nedochází“, se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal tak, že pokud účastník řízení poukazuje na obdobnou praxi jiných fondů kvalifikovaných investorů, žalovaný dodává, že se jedná o praxi nežádoucí, a pokud je zjištěna, je na místě ji přísně postihovat, jak ostatně dokládá nyní posuzovaný případ.

K námitce žalobce, že prvostupňový orgán „doposud nerozhodnul o námitce podjatosti“, s tím, že označil „jako podjatého autora dokumentu“, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že účastník řízení dle jeho názoru v průběhu správního řízení neučinil úkon, který by bylo, byť podle obsahu, možné vykládat jako námitku podjatosti. Jak vyplývá z prvostupňového rozhodnutí, účastník řízení se ohradil proti obsahu dokumentu ze dne 22.11.2010 adresovanému odborem dohledu nad kapitálovým trhem odboru dohledu nad pojišťovnami. Účastník řízení mylně předpokládá, že dokument byl adresován společnosti MAXIMA pojišťovna a.s., namítá, že ČNB nevystupuje jako orgán dohledu, ale jako investiční poradce, a nesouhlasí, aby s předběžnými závěry byla seznámena společnost Maxima pojišťovna a.s. Z uvedeného nelze dle žalovaného dovodit, že účastník řízení namítá autora dokumentu. Z obsahu informace ze dne 22.11.2010 je patrné, že pouze organizační útvar ČNB informuje druhý organizační útvar o dosavadních poznatcích týkajících se

účastníka řízení a o záměru, jak s těmito poznatky naloží. Z toho je patrné, že poznatky jsou sdělovány mezi útvary, do jejichž agendy nespadá vedení sankčních správních řízení, a osoby, které dokument vypracovaly, ani osoby, kterým je adresován, se bezprostředně nemohou podílet na výkonu pravomoci správního orgánu ve věci správního řízení, jehož předmětem je porušení povinností účastníka řízení. Prvostupňový orgán proto toto správně vyhodnotil jako námitku „určité předpojatosti“ nikoliv námitku podjatosti a správně se s touto námitkou vypořádal v odstavci 73. odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K námitce žalobce, že „byl v rozporu se zásadou zákazu sebeobviňování pod hrozbou pokuty opakovaně vyzýván k předložení informací a listin“, přičemž se mu nedostalo poučení, že „je oprávněn poskytnutí dokladů a informací odmítnout“, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že je v první řadě mít na zřeteli, že prvostupňový orgán obstarával podklady v souladu s ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 (dále jen „správní řád“, či „s.ř.“), podle něhož je správní orgán povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Tedy správní orgán požadovat podklady a informace ve správním řízení může a musí, nesmí však jejich předložení vynucovat, aniž by byl účastník řízení poučen o svém právu nepředložit důkazy svědčící proti němu. Výzvy správního orgánu k určité součinnosti adresovanému účastníku řízení nedosahují takové intenzity, kterou by bylo možné vnímat jako donucování. Výzvy správního orgánu neobsahují poučení o oprávnění uložit účastníku řízení sankci za nesoučinnost, ačkoliv pokud by k takové sankci hodlal prvostupňový orgán přikročit, musel by o tom být účastník řízení výslovně poučen. Zda se jednalo o protiprávní donucení k předložení usvědčujících důkazů, by bylo na místě zkoumat až poté, co by jejich předložení účastník řízení odmítl a byl za to postižen. K tomu v posuzovaném případě nedošlo. Žalovaný pak odmítá námitku žalobce, že se mu nedostalo poučovací povinnosti, neboť ze spisu je zřejmé, že se mu dostalo v souladu s ust. § 4 odst. 2 správního řádu přiměřené poučení při všech úkonech prováděných prvostupňovým orgánem.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Právní úprava, podle níž bylo po proběhlém správním řízení rozhodnuto, byla v rozhodné době v tomto účinném znění.

Podle ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování: „(2) Česká národní banka může odejmout povolení k činnosti investiční společnosti nebo povolení k činnosti investičního fondu, jestliže

b) je to nezbytné v zájmu ochrany investorů,...

Podle ust. § 114 odst. 3 zákona o kolektivním investování: „Pokud investiční společnost obhospodařuje majetek v podílovém fondu, Česká národní banka v rozhodnutí o odnětí povolení k činnosti investiční společnosti rozhodne též o odnětí povolení k vytvoření podílového fondu nebo převodu jeho obhospodařování na jinou investiční společnost. Při rozhodování o převodu obhospodařování podílového fondu Česká národní banka přihlédne k případné dohodě mezi investiční společností, již odnímá povolení k činnosti investiční společnosti a investiční společností, která souhlasí s převzetím obhospodařování podílového fondu.“.

Podle ust. § 6 odst. 1 zákona o kolektivním investování: „Peněžní prostředky shromažďuje do podílového fondu investiční společnost vydáváním podílových listů podílového fondu.“.

Podle ust. § 11 odst. 3 zákona o kolektivním investování: „Investiční společnost nevydává podílový list otevřeného podílového fondu, dokud není zaplacená částka podle odstavce 1 nebo 2 na účet fondu.“.

Podle ust. § 75 odst. 1 písm. a) zákona o kolektivním investování: „Investiční společnost nebo investiční fond, který nemá uzavřenou smlouvu o obhospodařování, při obhospodařování majetku fondu kolektivního investování

a) obhospodařují majetek fondu kolektivního investování s odbornou péčí, ...“.

Podle ust. § 75 odst. 2 zákona o kolektivním investování: „Vynaložením odborné péče se rozumí jednání kvalifikované, čestné, odpovědné a v nejlepším zájmu akcionářů nebo podílníků fondu kolektivního investování, zejména

- a) provádění plateb bezhotovostně, pokud to nevylučuje povaha věci,
- b) nemanipulování s trhem,
- c) nezneužívání vnitřních informací a zamezování přístupu k vnitřním informacím,
- d) nešíření nesprávných nebo zavádějících informací,
- e) nenarušování celistvosti trhu,
- f) nenabízení výhod, jejichž spolehlivost nelze zaručit,
- g) provádění veškerých obchodů za nejlepších podmínek, které musejí být prokazatelně doloženy,
- h) porovnávání kurzů nebo cen jednotlivých nákupů a prodejů vzájemně mezi sebou a s vývojem kurzů a cen uveřejněných na regulovaných trzích,
- i) dokumentování způsobu provedení obchodu, kontrolování objektivnosti evidovaných údajů a předcházení riziku finančních ztrát,
- j) provádění analýz ekonomické výhodnosti obchodů z veřejně přístupných informací,
- k) neprovádění nadbytečných obchodů za účelem dosažení vlastního zisku bez ohledu na nejlepší zájmy investorů.“.

K prvému žalobnímu bodu, v němž žalobce zpochybňuje naplnění zákonných podmínek pro odnětí příslušného povolení, soud uvádí, že ze shora uvedených ustanovení i z popisu jednání žalobce, je patrné, že žalobce porušil příslušná ustanovení zákona o kolektivním investování, a to úmyslně a závažným způsobem, přičemž intenzita tohoto porušení zákona je dostatečně odůvodněna jak prvostupňovým, tak argumentačně doplněna v napadeném správním rozhodnutí. Podstata protiprávního jednání žalobce není v tom, že by provedl obchod s kvalifikovaným investorem, či že by neproběhly na účtu žalobce příslušné finanční transakce (což žalobce u ústního jednání dokumentoval příslušným výpisem z účtu, který je však součástí správního spisu, přičemž skutečnost, že příslušné transakce proběhly, není skutečností, která by naplňovala podstatu protiprávního jednání, jak bude uvedeno dále, proto soud tuto listinu jako důkaz pro nadbytečnost neprováděl), nebo že by konkrétní osobě byla způsobena nějaká škoda (tyto skutečnosti ani neobsahuje popis skutkové věty ve výroku I. prvostupňového správního rozhodnutí), ale souhrn různých jednotlivých kroků, které spolu souvisejí a měly zakrýt následek, k němuž došlo, a které ve výsledku vedly k porušení právní povinnosti.

Tyto konkrétní kroky je třeba posuzovat v jejich vzájemné souvislosti, čímž vyjde najevo jejich účel a škodlivý protiprávní následek. V této souvislosti je nutné připomenout, že

žalovaný jako orgán dohledu nad kapitálovým trhem, nechrání v tomto správním řízení pouze jednotlivé konkrétní osoby (investory) a jejich majetek, ale dohlíží obecně nad dodržováním kapitálového trhu z hlediska jeho obecného fungování a transparentnosti transakcí (srov. např. vymezení tohoto dohledu v ust. § 2 zákona č. 15/1998 Sb., ve znění účinném v rozhodném období). Proto poukaz na skutečnosti, jak byl poškozen konkrétní investor souborem těchto transakcí, které provedl žalobce, je nepřipadná, neboť taková podmínka není v příslušné skutkové podstatě obsažena.

Jak bylo shora uvedeno, žalovaný může odejmout příslušné veřejnoprávní povolení v případě, kdy je to nezbytné v zájmu ochrany investorů (ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování). Naplnění tohoto znaku je nutné v příslušném správním řízení zjistit a v odůvodnění konkrétně zdůvodnit. Pojem „zájem ochrany investorů“ je širším pojmem, než konkrétní výhoda či nevýhoda nebo dokonce škoda konkrétního kvalifikovaného investora, přičemž v odůvodnění správních rozhodnutí je dostatečně konkrétně specifikováno, co tímto pojmem v konkrétním jednání bylo spatřováno. Tento pojem je tak neurčitým právním pojmem, který žalovaný v odůvodnění dostatečně vysvětlil a soud s takovým vymezením tohoto pojmu souhlasí. V této souvislosti soud uvádí, že „zájem ochrany investorů“ z povahy věci musí zahrnovat i jiné investory pohybující se na příslušném trhu (zde kapitálovém). Kapitálový trh je určitým způsobem tradičně definovaným speciálním prostředím, které vychází z určitých zásad, a jeho řádné fungování ve smyslu obecného dodržování určitých pravidel, dozoruje žalovaný. Je tak nutné uvést, že i když určitá transakce na tomto trhu je pro konkrétní účastníky tohoto trhu v danou chvíli výhodná, může její provedení či následky vést k nepříznivým následkům (např. v oblasti pokřivení vypovídací hodnoty ceny určitých produktů na tomto trhu – např. strukturou kapitálu v podílovém fondu, výše jeho aktiv a její složení apod.), čímž se takový trh deformuje, a investoři (jejichž ochranu zabezpečuje ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování) jsou pak vystaveni uměle vytvořeným vlastnostem takového trhu, které neodpovídají skutečnému stavu, což není v jejich zájmu.

Které konkrétní jednání žalobce zájem ochrany investorů ohrozilo (tedy všech investorů pohybujících se na určeném speciálním trhu, nikoliv pouze žalobce či osob, které transakci provedly), je dostatečně určité uvedeno ve skutkové větě výroku I. prvostupňového správního rozhodnutí (ve stručnosti „žalobce vydal jako obhospodařovatel otevřeného podílového fondu dne 9.6.2010 určitý počet podílových listů tohoto fondu třetí osobě proti převodu akcií další osoby“), což je skutek, za nějž byl žalobce poškozen. Právní vymezení tohoto jednání žalovaný podřadil pod porušení ust. § 75 odst. 1 písm. a) zákona o kolektivním investování, s čímž soud souhlasí. Konkrétně pak v odůvodnění žalovaný uvedl, proč právě pro tento skutek přistoupil k odnětí příslušného veřejnoprávního povolení podle ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování, tedy proč v tomto deliktním jednání spatřuje ohrožení zájmu investorů. Podrobné rozepsání skutkových zjištění, z nichž pramení skutková věta rozhodnutí, je pak rozebráno v odůvodnění tohoto prvostupňového rozhodnutí a vychází z podkladů, které jsou obsahem správního spisu. V tomto konkrétním případě je tak nutné uzavřít, že žalobce porušil zákonnou povinnost podle ust. § 75 odst. 1 písm. a) zákona o kolektivním investování jednáním uvedeném ve skutkové větě (shora citované). Konkrétně se jednalo o značné množství transakcí, které jsou konkrétně rozebrány a popsány v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí (odst. 16 – 35 tohoto odůvodnění), na které soud v podrobnostech odkazuje. Pro stručnou rekapitulaci je možné uvést, že žalobci bylo uděleno povolení k vytvoření otevřeného podílového fondu dne 18.5.2009, které nabylo právní moci dnem 5.6.2009, tohoto dne začala běžet jednoroční lhůta, v průběhu které měl dosáhnout vlastní kapitál tohoto fondu hodnoty 50 mil. Kč, podstatnou skutečností tohoto povolení je mj. to, že se jedná o speciální fond kvalifikovaných investorů. K naplnění tohoto fondu vlastním

kapitálem během této lhůty však proběhlo transakcemi, které odporovaly jak schválenému statutu tohoto fondu, tak konkrétním zákonným povinnostem podle ust. § 6 odst. 1 a § 11 odst. 3 zákona o kolektivním investování. Konkrétně se jednalo o uzavření smlouvy o koupi podílových listů tohoto fondu dne 31.5.2010 s A. F., který se zavázal touto smlouvou uhradit na účet tohoto fondu částku 53.300.000,- Kč, a za toto plnění mu mělo být vydáno 53.300.000 podílových listů tohoto fondu, kupní cena přitom měla být uhrazena na účet fondu až do 14 dnů od podpisu smlouvy, tedy po jednorozhodnutí lhůtě určené k naplnění fondu vlastním kapitálem. Následně měla být dne 4.6.2010 uzavřena smlouva s touto třetí osobou (A. F.) o úplatném převodu akcií společnosti B-Efekt a.s. do majetku podílového fondu za cenu 51.300.000,- Kč – předloženy byly dvě kopie této smlouvy, jedna s datem 4.5.2010, druhá s datem 4.6.2010. Dne 4.6.2010 proběhly přes účet fondu finanční transakce, jejichž prostřednictvím uhradila třetí osoba kupní cenu za akcie fondu a byly jimi zároveň uhrazena kupní cena za akcie společnosti B-Efekt a.s.. Podstatné je, že do transakce nevstupoval účet osoby, která měla kupní cenu uhradit - do transakce byly zapojeny další dva bankovní účty – dva bankovní účty Mgr. Ing. Ivo H., advokáta, a bankovní účet podílového fondu. Poté proběhla celá transakce – několika příkazy v rozmezí několika hodin byla převedena v 9 částech částka 53.300.000,- Kč z účtu advokáta Mgr. H. na účet fondu, 9 příkazy byla téhož dne převedena částka 51.300.000,- Kč z účtu fondu na druhý účet advokáta Mgr. H. za úhradu kupní ceny za akcie společnosti B-Efekt a.s., následně 8 příkazy byla z účtu advokáta Mgr. H. převedena částka 50.400.000,- Kč na jeho další účet. Dne 4.6.2010 tak byly stavy na účtech shora uvedených osob následující: na jednom účtu Mgr. H. byla k dispozici částka 2.410.069,45 Kč, na jeho dalším účtu částka 4.220.446,90 Kč, na účtu fondu Allegro žádné prostředky nebyly. Před zadáním shora uvedených 26 příkazů se zůstatky na obou účtech Mgr. H. změnily – na prvním z nich na částku 2.520.446,90 Kč, na druhém částku 6.910.069,45 Kč, ani na jednom z účtů nebyl sjednán kontokorent. Poté proběhly mezi všemi těmito účty shora uvedené transakce. Jejich výsledkem dne 4.6.2010 bylo, že na účet fondu Allegro byla připsána částka 53.300.00,- Kč (výpis z této transakce žalobce předkládal při ústním jednání, proto nebylo důvodné provádět tento výpis znovu před soudem k důkazu), která byla výsledkem opakovaného převodu nižší částky, z tohoto účtu pak byla ve prospěch jednoho z účtů advokáta Mgr. H. převedena částka 51.300.000,- Kč. Srovnáním těchto transakcí a stavu na účtech je naprosto zjevné, že byly prováděny s účelem formálně vykázat přijetí platby na účtu fondu za nakoupení podílových listů, ačkoliv fyzicky tyto peníze neexistovaly, a vykázání této platby bylo docíleno finančními operacemi s ostatními účty v rozmezí krátkého časového okamžiku (jednoho dne). Peněžní prostředky ve výši odpovídající výši vydaných podílových listů pak na účtu fondu nezůstaly a téhož dne byly postupně převáděny na účty jiné.

Akcie společnosti B-Efekt a.s. (v listinné podobě) byly uschovány podle vyjádření žalobce u Mgr. H., advokáta. Po dni 4.6.2010 tak měl fond Allegro jediného podílníka – A. F., který požádal žalobce o zpětný odkud podílových listů, a dne 12.7.2010 mu byla vyplacena částka z účtu fondu Allegro ve výši 1.999.000,- Kč. Dne 10.7.2010 žalobce uzavřel za účelem zlikvidování aktiv fondu Allegro smlouvu o obstarání finančních prostředků s třetí osobou, jejímž předmětem byl závazek této třetí osoby odkoupit ve lhůtě 6 měsíců 2 ks akcií společnosti B-Efekt a.s. za cenu 1.800.000,- Kč. Investici do podílových listů pak A. F. ukončil v závěru roku 2010, kdy zbývající podílové listy prodal společnosti MAXIMA Pojišťovna, a.s.

Tímto konkrétně popsaným jednáním žalobce a třetích osob, které se na jednotlivých transakcích podílely, je tak jednání žalobce, kterým nebyly vydávány podílové listy fondu Allegro proti peněžnímu plnění, ale proti převodu akcií společnosti B-Efekt a.s. do majetku

fondy. Průběh těchto převodů se zapojením dvou účtů advokáta Mgr. H. je pak pouze formálním naplněním ust. § 11 odst. 3 zákona o kolektivním investování, jehož cílem bylo získání důkazu o připsání peněžních prostředků na účet fondu Allegro pro případ kontroly ze strany depozitáře nebo žalovaného. V tomto konkrétním jednání je spatřováno porušení příslušných právních povinností, jak bylo shora uvedeno, přičemž soud s takovým hodnocením souhlasí.

Je tak nutné ve vztahu k žalobním bodům odkázat na shora uvedenou transakci, konkrétně rozepsanou a ve skutkovém zjištění opřenou o konkrétní podklady obsažené ve správním spise, která ve svém souhrnu je deliktním jednáním žalobce (převedení podílových listů na třetí osobu nikoliv proti peněžitému plnění, ale získáním akcií třetí osoby, čímž nedošlo k řádnému naplnění vlastního kapitálu podílového fondu Allegro ve stanovené lhůtě), které se žalobce snažil zakrýt finančními převody mezi účtem podílového fondu Allegro a dvěma účty advokáta Mgr. H., který sám v žádném smluvním vztahu k žalobci ani investorovi nebyl, když navíc ze zůstatků na těchto účtech je zcela zjevné, že peněžní prostředky na tuto transakci na nich nebyly nikdy k dispozici. Tento souhrn kroků je deliktním jednáním, jehož se žalobce dopustil, nikoliv skutečnost, že podílové listy nabyt kvalifikovaný investor, či skutečnost, že tomuto kvalifikovanému investorovi vznikla nějaká škoda, případně že by byl porušen nějaký zájem tohoto konkrétního investora. Jak bylo shora rozsáhle uvedeno, v případě skutkové podstaty podle ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování nejde o porušení zájmu jednoho investora, zde jde o chránění zájmu všech investorů pohybujících se na konkrétním kapitálovém trhu. Pokud tedy žalobce provedl shora uvedené transakce, jejichž výsledkem je stav, kdy otevřený podílový fond, jehož je obstaravatelem, prodal 100% podílových listů jednomu kvalifikovanému investorovi, aniž by za toto plnění nabyt v této míře peněžní prostředky (§ 6 odst. 1 zákona o kolektivním investování, § 11 odst. 3 tohoto zákona, kdy v rozporu s tímto ustanovením vydal podílové listy jako investiční společnost, aniž by byla skutečně příslušná částka zaplacená na účet fondu), a kapitál fondu tak byl tvořen zejména akciemi třetí osoby, nikoliv peněžními prostředky, pak se shora uvedené deliktního jednání dopustil a již tím porušil právní povinnosti shora uvedené (když je žalobce porušil i jinak – majetek fondu byl naplněn až po uplynutí roční lhůty, kdy se tak mělo stát, nebyla dodržena zásada ve statutu fondu o diverzifikaci rizika, což jsou však již s ohledem na shora uvedené jednání okolnosti spíše podružné).

Žalobní body k této skutečnosti pouze poukazují na jednotlivosti této transakce; celou transakci, která byla zjištěna, a která je deliktním jednáním, nijak nezpochybnil. Soud rovněž souhlasí s právním hodnocením shora uvedeného skutkového jednání, a tento žalobní bod nepovažuje za důvodný.

Soud v této souvislosti v právním hodnocení odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23.7.2014, čj. 10 Af 67/2011-73, který obdobnou právní otázku řešil stejně (dostupný na www.nssoud.cz, byť tento rozsudek byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu, přičemž však důvodem zrušení byl výklad jiné právní otázky).

V druhé části žalobních bodů žalobce uvádí, že nebyla podle jeho názoru zdůvodněna nezbytnost přijatého opatření, tedy odnětí příslušného povolení investiční společnosti. Soud uvádí, že konkrétní odůvodnění obsahuje prvostupňové správní rozhodnutí v odst. 62 -72 (žalovaný hodnotil závažnost zjištěného deliktního jednání ze tří aspektů – (i) průběh transakce ze dne 4.6.2010 – to zhodnotil jako vysoce závažné porušení pravidel odborné péče, úmyslné obcházení základních podmínek pro vydávání podílových listů a pro nabývání majetku do podílového fondu, což představuje ohrožení samotné podstaty kolektivního

investování, v daném případě se jednalo pouze o formální naplnění podmínky minimálního kapitálu, nemožnost působení takové investiční společnosti v oblasti kolektivního investování; (ii) hodnocení vysvětlení této transakce žalobcem; (iii) vlastnická struktura žalobce – dva akcionáři, kteří v době rozhodnutí správního orgánu nejsou oprávněni vykonávat na žalobci vliv v intencích ust. § 71a odst. 3 zákona o kolektivním investování, nedostatečná důvěryhodnost žalobce zveřejněná žalovaným dne 21.5.2010). V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je tento aspekt rovněž znovu konkrétně hodnocen (závažnost zjištěných nedostatků, míra ohrožení investorů, preventivní účinek, cílem opatření není vyčkávat způsobení škody, ale eliminovat rizika, která mohou být příčinou pozdějšího vzniku škody). Soud s takovým hodnocením souhlasí.

V této souvislosti je nutné uvést, že při vydání rozhodnutí má žalovaný možnost správního uvážení, zda příslušné povolení odejme či nikoliv. Pokud se k tomuto opatření rozhodne, musí zejména konkrétně zdůvodnit naplnění zákonného znaku, kterým je nezbytnost zájmu investorů, což je právně neurčitý pojem. Ve správním soudnictví soud není žádným dalším odvolacím správním orgánem – v případě užití správního uvážení soud přezkoumává pouze meze správního uvážení a jejich případné zneužití – srov. ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. V tomto případě bylo konkrétně zdůvodněno, proč a z jakých důvodů spatřuje v jednání žalobce žalovaný natolik závažné pochybení, že přistoupil k odnětí příslušného povolení, přičemž soud na toto konkrétní hodnocení odkazuje. Jak bylo již shora uvedeno, smyslem dohledového oprávnění žalovaného v tomto případě je ochrana zájmu investorů – a to nikoliv pouze konkrétního investora, ale všech investorů kapitálového trhu. Zákon o kolektivním investování sám v ust. § 114 odst. 2 písm. b) nerozlišuje, zda se jedná o kvalifikovaného investora, či nikoliv. Příslušný kapitálový trh tvoří jak kvalifikovaní, tak ostatní investoři. Smyslem kapitálového trhu je pak nákup a prodej specifických finančních produktů založený na principu střetu nabídky a poptávky. Pro naplnění smyslu takového trhu je pak nutné trvat na tom, aby byly jednotlivými subjekty dodržovány zákonné povinnosti, jinak dochází k netržním deformacím, které mohou vést ke zkreslování vypovídajících znaků takového obchodování. Pokud jednotlivé subjekty své zákonné povinnosti nedodržují, jsou tím negativně zasaženy zájmy investorů, kteří spoléhají na solidní vypovídající hodnotu ukazatelů tohoto trhu, neboť tyto osoby mohou investovat své prostředky do produktů, do nichž by za jiných okolností neinvestovaly. V této věci se žalobce jako investiční společnost dopustil mimořádně závažného jednání, kdy zájmy investorů byly ve velké míře ohroženy – žalobce svým jednáním v podstatě popřel smysl shromáždění majetku do podílového fondu, tvorbu takového majetku a umožnil vydání podílových listů fondu, aniž by tomu odpovídalo peněžní plnění do majetku fondu (to bylo ve výsledku nahrazeno nabytím akcií), transakci navíc provedl přes více účtů osoby, která nebyla v žádném smluvním vztahu ani s žalobcem, ani s fondem, ani s depozitářem, aniž by pro takovou transakci na těchto účtech byly odpovídající peněžní prostředky, což závažnost tohoto deliktního jednání dále vysoce zvyšuje a svědčí o nekalém záměru žalobce o zakrytí smyslu celé transakce (ve vztahu k povinnostem žalobce jako investiční společnosti zejména vydání podílových listů fondu na základě fakticky neuskutečněného peněžního plnění). Takové jednání stejně jako žalovaný soud považuje za vysoce závažné, značně ohrožující zájem investorů, a ztotožňuje se s žalovaným, že pro ochranu těchto investorů je namíste žalobci příslušné povolení k činnosti odejmout.

Námítky žalobce v této části žalobních bodů jsou nekonkrétní, a vedeny jsou pouze v rovině polemiky se závažností jednání žalobce, kterou žalobce považuje za méně závažnou, přičemž spíše obecně odkazuje na určitou část obchodování na kapitálovém trhu. Podle názoru soudu taková polemika zde nemá místa – žalovaný dostatečně konkrétně odůvodnil závažnost protiprávního jednání žalobce, čímž dostatečně konkrétně vymezil obsah neurčitého právního

pojmu a dostatečně konkrétně zdůvodnil meze svého správního uvážení v tom smyslu, že zdůvodnil nutnost takového rozhodnutí o odnětí povolení k činnosti. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a zjištěné jednání rovněž považuje za natolik závažné, ohrožující samotné principy fungování kapitálového trhu, že odnětí povolení považuje v tomto případě za opatření k ochraně investorů, které bylo namístě.

Ve třetí části žalobních bodů žalobce uvádí, že podle jeho názoru je výrok I. prvostupňového správního rozhodnutí zmatečný. Soud nic takového nezjistil – jak bylo již shora v odůvodnění tohoto rozsudku dosti konkrétně uvedeno, ve skutkové větě tohoto výroku je dostatečně konkrétně uvedeno, čeho se žalobce dopustil (tedy jaké své povinnosti jako investiční společnost porušil), přičemž v odůvodnění je uvedeno, ze kterých skutečností žalovaný k tomuto skutkovému závěru dospěl. Soud žádnou zmatečnost ve skutkové větě nespatřuje. Pokud v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí žalovaný poukazoval na ust. § 114 odst. 2 písm. e) zákona o kolektivním investování, zjevně se jedná o dokreslující argumentaci, která však nebyla důvodem pro vydané rozhodnutí, tím je porušení ust. § 114 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, což je výslovně a dostatečně zřetelně uvedeno ve výroku rozhodnutí. Žalobce jako účastník řízení má právo se vyjádřit k podkladům rozhodnutí a k tomu, co je mu případně skutkově kladeno za vinu, nikoliv ke každé části odůvodnění správního rozhodnutí, které ještě v době zahájení řízení nemůže být známo. Právo vyjádřit se k odůvodnění pak má případně v opravném prostředku, přičemž toto právo žalobci nijak upřeno nebylo.

Ve čtvrté části žalobních bodů žalobce uvádí, že odůvodnění neodpovídá zákonným důvodům a že bylo porušeno právo na obhajobu. Tento žalobní bod dost souvisí s předchozími žalobními body, když některé z argumentů se poněkud nekonzistentně neustále opakují. Žalobce uvádí, že žalovaný popisuje hodnocení vysvětlení vlastnické struktury a transakce pro zdůvodnění odnětí příslušného povolení. Toto hodnocení je jedním z více hodnocení, jimiž žalovaný vysvětloval nutnost takového rozhodnutí a dokresluje celkovou závažnost protiprávního jednání žalobce, přičemž soud se dostatečně celkovými důvody zabýval již v prvním a druhém žalobním bodu, proto na toto odůvodnění odkazuje. Pouze soud znovu poznamenává, že žalovaný má v případě tohoto rozhodnutí správní uvážení v tom smyslu, zda příslušné povolení odejme či nikoliv – pokud tedy konkrétně hodnotí určité skutečnosti, zdůvodňuje právě toto správní uvážení a o žádné vybočení ze zákonných mezí se tak vůbec jednat pojmově nemůže. Pokud žalobce poukazuje na své vyjádření ze dne 15.4.2011 a polemizuje s tím, že žalovaný je určitým způsobem hodnotí, pak podle názoru soudu se jedná o naprosto marginální část odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, které v souhrnu ostatních skutečností a odůvodnění napadeného správního rozhodnutí postrádá jakéhokoliv smyslu při hodnocení odůvodnění jako celku.

Naprosto totéž je nutné uvést o v podstatě též námitce, kdy žalobce uvádí, že neměl možnost se vyjádřit k tomu, že v jeho vyjádření ze dne 15.4.2011 mělo být uvedeno, že na účtu fondu byla najednou shromážděna celá částka investora (což je bod 45 odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí). K této skutečnosti měl žalobce možnost se vyjádřit v rozkladu, takže žádné jeho právo v obecné rovině tak, jak je vymezil v žalobním bodu, porušeno být nemohlo. Navíc, jak již bylo shora uvedeno, v komplexu celého rozhodnutí a podkladů pro rozhodnutí se jedná o naprosto marginální část, kdy důvody pro vydání rozhodnutí byly rozhodně jiné, než jedna ze skutečností, kterou v jednom z podání žalobce uváděl.

V páté části žalobních bodů žalobce znovu opakuje žalobní body uvedené v druhé části své žaloby, proto soud znovu odkazuje na tuto část odůvodnění rozsudku. Žalobce opětovně

polemizuje s tím, zda vydané rozhodnutí bylo přiměřené, přičemž v podstatě znovu uvádí téže argumenty, které uváděl i v rozkladu. Soud k těmto konkrétním námitkám znovu uvádí, že pro dané rozhodnutí není vůbec podstatné, kolik podílových fondů žalobce obhospodařoval v minulosti a s jakým výsledkem, stejně jako způsobení škody. Nic takového v příslušném ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování obsaženo není, vznik a výše škody není žádným zákonným důvodem pro takové rozhodnutí (na čemž nemůže nic změnit ani poukaz žalobce na ust. § 129 odst. 2 zákona o kolektivním investování, které se týká společných ustanovení k deliktům a v otázce výše škody je aplikovatelné pouze u těch deliktů, které škodu jako znak skutkové podstaty mají v sobě obsaženu), stejně jako předchozí činnost žalobce jako investiční společnosti. Námitka, že žalovaný neprovedl dokazování ke stanovení míry ohrožení investorů, soud znovu uvádí, že tato otázka není otázkou skutkovou, ale právní, k níž tak žádné dokazování z povahy věci nepřichází v úvahu. V odůvodnění je dostatečně určitě uvedeno, jak byl tento neurčitý právní pojem vyložen, a uvedena konkrétní skutková zjištění, na základě jakých podkladů byla tato skutková zjištění provedena. Žalobce v tomto žalobním bodě opětovně polemizuje s tím, že nemělo být přistoupeno k odnětí povolení pro žalobce, ale podle jeho názoru by stačilo odnětí povolení k vytvoření podílového fondu. Soud k tomu může pouze uvést, že žalovaný dostatečně odůvodnil, proč přistoupil k tomuto rozhodnutí a soud již důvody hodnotil výše, proto na ně odkazuje. Je pochopitelné, že žalobce je toho názoru, že k odnětí povolení působit jako investiční společnost, nesouhlasí, toto odnětí však bylo odůvodněno dostatečně závažným protiprávním jednáním žalobce jako investiční společnosti, že pro spekulace ohledně rozhodnutí podle názoru soudu není místa (totéž platí i o tom, zda měla být žalobci uložena pokuta či jiná opatření k nápravě – žalobci pokuta uložena nebyla, neboť jeho protiprávní jednání nabylo takové intenzity, že bylo rozhodnuto o odnětí povolení, pro což byly splněny zákonné podmínky). V této souvislosti soud rovněž znovu odkazuje na meze přezkumu správního uvážení ve správním soudnictví, které jsou uvedeny v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku, a pouze dodává, že pouze v těchto mezích rozhodnutí či užití správního uvážení přezkoumává. Konkrétní pravomoc k vydání konkrétního rozhodnutí má však žalovaný, nikoliv soud, a pokud tuto pravomoc využije a rozhodne v mezích zákona, soud nemá pravomoc takové rozhodnutí nijak měnit, neboť by tím soud překročil svá zákonná oprávnění.

V šesté části žalobních bodů žalobce namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav a neprovedení navržených důkazů. I k těmto žalobním bodům, které odpovídají ve svém obsahu námitkám, které žalobce uváděl v rozkladu, se konkrétně vyjádřil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce uvádí, že správní orgán odmítl provést důkaz výsledkem svědků A. F. a I. H. k existenci dohody mezi těmito osobami. Soud uvádí, že výslech těchto svědků by rovněž považoval za nadbytečný – v tomto správním řízení se nijak neposuzovala dohoda mezi těmito osobami a žalobcem a zejména její obsah, taková skutečnost je celkově nepodstatná. Pokud byla konstatována shoda v jednání, pak byla zjišťována z časových souvislostí jednání těchto konkrétních osob (jako majitelů účtů, kteří podávali příslušné příkazy k úhradě), nikoliv však obsah takové dohody. Pokud správní orgán odmítl provést důkaz výsledkem těchto osob, soud s ním souhlasí – podstatné skutečnosti (tedy zejména časový sled jednotlivých úkonů těchto osob) byl dostatečně zjištěn jinými důkazními prostředky (zejména listinnými), a výslech těchto osob jako svědků by na takovém skutkovém stavu nemohl nic změnit. V této věci není podstatným skutkovým znakem zjišťování úmyslu či nějaké dohody mezi těmito osobami, ale jednání žalobce, které bylo dostatečně zjištěno jinými důkazními prostředky. Rovněž bez jakéhokoliv vztahu je pak zjišťování majetkové situace těchto osob – pokud takové skutečnosti jsou uvedeny v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je dostatečně zdůvodněno, že se jedná o nepodstatné konstatování. Žalobce opětovně v tomto bodě

poukazuje na obsah svého vyjádření, k tomu se soud vyjádřil již v předchozím hodnocení předchozího žalobního bodu.

V sedmé části žalobních bodů žalobce napadá skutková zjištění ostatních jednání, u nichž bylo příslušné správní řízení zastaveno, přičemž žalobce uvádí, že z nich má žalovaný vycházet při zohlednění při výměře sankce. Jak soud shora uvedl k předchozím žalobním bodům, nic takového není patrné, správní orgány dostatečně zhodnotily přijaté rozhodnutí, aniž by hodnotily něco jiného, než skutečnosti podstatné pro vydání rozhodnutí podle ust. § 114 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování.

V osmé části žalobních bodů žalobce uvádí, že vznesl námitku podjatosti, o níž nebylo řádně rozhodnuto. Tento žalobní bod je v rozporu s obsahem správního spisu – podmínkou řádného uplatnění námítky podjatosti je procesní podání podle ust. § 14 odst. 2 správního řádu, kterou tedy musí účastník řízení uplatnit. Pokud tak neučiní přímo tímto úkonem, který splňuje zákonné náležitosti co do svého obsahu, nemůže namítat, že by o ní nebylo rozhodnuto, neboť nebyly splněny zákonné podmínky pro takové rozhodnutí. Pokud tedy účastník řízení uvede některé skutečnosti v jiném svém úkonu, které však obsahově nejsou zároveň námitkou podjatosti (neuvádí zde zákonné důvody případné podjatosti), může správní orgán své případné stanovisko k takovému tvrzení uvést v odůvodnění svého rozhodnutí, jako se tak stalo v tomto případě. Žalobce pak dále uvádí, že postupem pracovníků žalovaného vůči společnosti MAXIMA Pojišťovna, a.s. došlo k porušení zásady presumpce neviny a povinnosti mlčenlivosti. K tomuto bodu lze pouze obecně uvést, že soudní přezkum napadeného správního rozhodnutí je vázán na ochranu veřejných subjektivních práv žalobce (ust. § 2 s.ř.s.). Žalobce tak nemůže účinně vznášet žalobní body, v nichž tvrdí, že došlo k porušení veřejných subjektivních práv jiného subjektu, jako v tomto případě.

V deváté části žalobních bodů žalobce uvádí, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání a tvrdí, že zákon žádným způsobem neomezuje způsob naplnění požadavky vlastního kapitálu. Soudu není dost dobře jasné, proč by vydaným rozhodnutím či opětovnou polemikou s aplikací a interpretací jednotlivých ustanovení zákona o kolektivním investování mělo docházet k naplnění takto formulovaného žalobního bodu. Obecně je pouze nutné konstatovat, že je pochopitelně pouze věcí žalobce jako obhospodařovatele fondu, jak jej naplní vlastním kapitálem, to však nebylo žádným předmětem tohoto správního řízení. Žalobci je vytýkáno jednání, které je podrobně popsáno v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku, a které bylo v rozporu s příslušnými zákonnými ustanoveními. Soudu není jasné, proč by takový postup měl být v rozporu s nějakým legitimním očekáváním a s jakým.

V desáté části žalobních bodů žalobce uvádí, že skutek, který je popsán ve skutkové větě ve výroku I. prvostupňového správního rozhodnutí se nikdy nestal, když v odůvodnění je popsán odlišně. Jedná se o opětovně neustále opakovanou žalobní argumentaci, k níž se soud již vyjadřoval, která je však znovu uváděna – soud odkazuje na zdůvodnění třetí části žalobních bodů. Ve skutkové větě je uvedeno, jakým jednáním žalobce porušil své zákonné povinnosti, v odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, z jakých podkladů žalovaný k tomuto skutkovému závěru došel.

V jedenácté části žalobních bodů žalobce napadá odůvodnění výroku II. prvostupňového správního rozhodnutí, když pouze znovu opakuje svůj nesouhlas s odnětím povolení k činnosti investiční společnosti s tím, že žalovaný měl využít jiného svého oprávnění a odejmout pouze povolení k vytvoření podílového fondu Allegro. Soud opětovně odkazuje na předchozí části odůvodnění rozsudku – rozhodnutí o odnětí povolení je zákonným právem

žalovaného a výrazem jeho zákonné pravomoci. Soud nemá a nemůže žalovanému jako správnímu orgánu do této jeho pravomoci zasahovat, aby mu nařizoval, jak má v daných věcech rozhodovat. V této konkrétní věci se žalovaný rozhodl využít svých zákonných oprávnění a odňal jak žalobci povolení k činnosti investiční společnosti, tak povolení k vytvoření podílového fondu, přičemž odnětí povolení k vytvoření podílového fondu rovněž konkrétně zdůvodnil zákonnými hledisky podle ust. § 114 odst. 3 zákona o kolektivním investování. Zákonné požadavky splněny byly, a odnětí povolení k vytvoření podílového fondu bylo konkrétně odůvodněno, navíc je zákonným následkem odnětí povolení k činnosti investiční činnosti.

Ve dvanácté části žalobních bodů žalobce uvádí, že nesouhlasí s dalšími závěry (žalobce uvádí tvrzeními) správních orgánů. Podle názoru soudu se jedná o polemiku s marginálními částmi odůvodnění zejména prvostupňového správního rozhodnutí, které se samotným rozhodovacím důvodem nijak přímo nesouvisejí a které pouze dokreslují celkovou situaci žalobce a provedené rozsáhlé dokazování, s nimiž se konkrétně vypořádal žalovaný v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí a na něž tak soud odkazuje. Nepodstatné je, v jakém konkrétním úmyslu chtěl žalobce provést své jednání a zda si opatřoval nějaké důkazy, podstatné je, že se jedná o jednání protiprávní, hodnocení erudice Ing. P. P. je rovněž pro samotné rozhodnutí nepodstatné, nepodstatné je rovněž tvrzené zkrácení vyjádření žalobce v průběhu správního řízení, kdy je v odůvodnění uváděn stručný obsah podání žalobce. Rovněž není podstatné, kolik členů má mít podílový fond, a zda tak stačí pouze jeden člen (podílník) za příslušný fond – soud pouze v této souvislosti uvádí to, co je podstatou rozhodnutí a co je rozebráno v předchozích částech odůvodnění, a tím je 100% naplnění majetku podílového fondu nikoliv peněžními prostředky, ale držbou akcií třetího subjektu, navíc pořízené po jednorroční zákonné době, kdy k naplnění majetku fondu mělo podle vydaného veřejnoprávního povolení dojít.

Ve třináctém žalobním bodě žalobce uvádí svůj názor, že bankovní rada rozhodla jinak, než jaké bylo doporučení rozkladové komise. K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že příslušným k rozhodnutí o rozkladu v tomto případě byla bankovní rada žalovaného, ta rozhodla a za rozhodnutí nese odpovědnost. Doporučení rozkladové komise je pouze doporučení, o žádné rozhodnutí se z povahy věci jednat nemůže. V tomto případě rozkladová komise vznesla výhrady k úplnosti odůvodnění, což žalovaný zhojil tím, že toto odůvodnění sám doplnil v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, což je jeho zákonná kompetence. K žádnému porušení žádného veřejného subjektivního práva žalobce tak nemohlo dojít.

Závěrem soud pro úplnost uvádí, že napadené správní rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumává v mezích žalobních bodů, které je nutné uplatnit ve lhůtě pro podání žaloby (ust. § 71 odst. 1, 72, § 75 odst. 2 s.ř.s.). Pokud žalobce uváděl jiné žalobní body v podání, které učinil po uplynutí této lhůty (dne 9.5.2016), soud k nim nemůže přihlídnout. Soud pak dále uvádí, že množství žalobních bodů se v konkrétní argumentaci překrývá a neustále uvádí tytéž skutečnosti, k nimž se soud již vyjadřoval, proto soud v takovém případě vždy odkazuje na předchozí část odůvodnění rozsudku.

Rovněž soud pro úplnost uvádí, že obsah správního spisu se v soudním řízení nedokazuje, ale přezkoumává, pokud tedy žalobce uváděl části správního spisu k důkazu, jedná se o nadbytečný procesní úkon.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. května 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová